

IVAN HERCEG

Egymásnak láthatatlanok

Az ágyban körülöttünk szanaszét narancsok heverték,
amiket rövidke üzenettel egy hallgatóg
fiú hozott a szomszéd halászfaluból.
E parányi napocskák a félhomályban
hajadba bújtak, hónod alá, combod közé szorultak.
Akár egy indiai isten: meg sem
moccantál, nem szóltál, levegőt sem vettél.

Korállal szegett üvegerdő a tengervíz alatt.
Benne meghajló árny vagy;
hangosan olvastam, s egyszer csak a tenger
füvéből szótt függönyök, házunk ezer
ablakán, akár jó szellemek, szárnyra
kapott kagylók, szerelmesen örvénylettek szembogarad
tükrében, s hullámozó viola szédületté váltak.

Az ágyban körülöttem szétfröccsent űr hever,
nincs itt a fiú, sem te, sem az üzenet.
Akár ha szélben meredő vitorla,
földnyelvtől az égig vezet a fény-vonal.
Méhében növekszik majd a gyermek,
s én sírok szétszórni narancsot, törni üveget
– messze, messze, hol minden sosemvolt pókfonat.

*

Második otthonod Kuba,
ruhád, szárított babér és levendula,
vadul verdes, akár tengeri lak
elé függesztett szerelmi lepedő.

Ha valaha képeslapot küldesz
nekem a helyről, hol sosem jártál,
rajta biztos ez áll majd:
„Jó itt, de valahogy olyan furcsa.
Tengeren járkálnak és beszélnek a sziklák,
homokból építenek házat a halak,
és én, akár egy villa,
elnézem a delfinek arany raját.
Énekük minden szavát megértem,
és félelem nélkül merülök holnap
a hatalmas kék fürdőkádba.”

Második otthonom Antares,
ahol az örület frekvenciáján
zuhanok a kék ívóhelyekbe,
csak mert fürdővizedre emlékeztetnek.

*

Néha eljöttél, egész közel a tengerhez,
hol a hatalmas kék kontinens
csak szerelmesek, szüzek és lidércek után kiállt.
Mezítelen tested mellett csüngtek
tömény sótól és hidegtől fehérlő karjaid:
két parány citromot szorongattál görcsösen.

Órák hosszat álltál így, nyugodtan,
míg testedből végül
zöld ágak nem sarjadtak,
majd különös termések,
melyekért felhők és hullámok versenyre keltek.
Ám egyszer csak a szárazföld felé fordultál,
és többé téged senki sem látott.

Néha eljövök, egész közel a tengerhez,
hol álldogáltál, arra a helyre.
Egyik kezem mezítelen testemhez szorítva
egy régi, kopott evezőt tart,
a másikkal eszelősen intek a nyílt víz felé,
azt képzelvén, valahol ott vagy – magányosan.

Orfikus napi teendők

•

Amint megérkeztünk az álmok szigetére,
egy kékszemű, sovány anyóka,
ki egész életén át, reggelente,
lefelől a tengert nézi hosszan,
kristálykagylót ajándékozott nekünk.

Benne a legszebb, így mondta, a csepp,
amit Láthatatlan szemnek hívnak.
Ez óvja a fiatal szerelmeseket
az óceán mély árkaitól,
szellemtől, boszorkánytól és az embertől.

Egy távoli estén kalibánkba majd
vödörnyi selymes vizet hozok,
a névtelen este egészét
szégyenlős köldöködbe öntöm,
és simogatom a kagylót
– akár ha már nem lennél velem.

Kollár Árpád fordításai

Ivan Herceg 1970-ben született Krapinában. A zágrábi egyetemen kroatisztikát végzett. 1994-ben megkapta a fiatal költőknek járó „Goran” díjat. Több antológiában és irodalmi folyóiratban jelentek meg írásai (*Lirski katalog Škole kreativnog pisanja, Libra, Vijenac, Homo Volans, Quorum, Forum*). Kötetei: *Naša druga imena* (1994) és *Noć na asfaltu* (1996).